

Ἐμπιστοσύνη στήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ

Ὅσιος Μακάριος τῆς Ὀπτινα

Ἄκουσε! Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος λέει γιά τόν ἄνθρωπο πού ἐμπιστεύεται τόν ἑαυτό του στήν θεία Πρόνοια: «Ἐπ' ἐμέ ἤλπισε, καί ρύσομαι αὐτόν· σκεπάσω αὐτόν, ὅτι ἔγνω τό ὄνομά μου. Κεκράξεται πρὸς με, καί ἐπακούσομαι αὐτοῦ, μετ' αὐτοῦ εἰμί ἐν θλίψει· ἐξελοῦμαι αὐτόν καί δοξάσω αὐτόν» (Ψαλμ. 90: 14-15). Οἱ θλίψεις καί τά βάσανα ἐδραιώνουν τήν πίστη μέσα μας, καί μᾶς διδάσκουν νά περιφρονοῦμε τόν κόσμο καί τή δόξα του.

Πίστευε πάντοτε ὅτι κανένα κακό, καμιά λύπη δέν μπορεῖ νά μᾶς βρεῖ - οὔτε μιά τρίχα δέν μπορεῖ νά πέσει ἀπό τό κεφάλι μας- χωρίς νά τό παραχωρήσει ὁ Θεός.

Τίποτα δέν γίνεται, λέει ὁ ἄββάς Δωρόθεος, χωρίς τήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Καί ὅπου ὑπάρχει ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ, ὅπωςδήποτε αὐτό πού συμβαίνει, ὅσο πικρό κι ἂν εἶναι, θά φέρει ὠφέλεια στήν ψυχή.

Μή λυπᾶσαι λοιπόν καί μή μικροψυχεῖς γιά τούς πειρασμούς σου. Νά τούς δέχεσαι ἀτάραχα, μέ ταπεινοφροσύνη καί ἐλπίδα στόν Θεό. Πίστεψέ το: Ποτέ δέν εἶναι δυνατό νά πάρουν τά πράγματα καλύτερη ἐξέλιξη, παρά μόνο ἔτσι ὅπως τά ἐπιτρέπει ὁ Θεός μέσα στό ἔλεός Του. Γί' αὐτό

δόξαζέ Τον γιά όλα. Καί μή ρίχνεις τίς εὐθύνες, γιά ὅ, τι σοῦ συμβαίνει, σέ ἄλλους ἀνθρώπους.

Ἄν καί ἔχουμε πάντα τήν τάση ν' ἀποδίδουμε τά προβλήματα μας στούς ἄλλους, στήν κακία ἢ τήν ἀνικανότητά τους, στήν πραγματικότητα αὐτοί δέν εἶναι παρά ἐργαλεῖα στά χέρια τοῦ Θεοῦ. Ἐργαλεῖα, πού τά χρησιμοποιεῖ γιά νά οἰκονομήσει τή σωτηρία μας.

Πάρε λοιπόν θάρρος καί προσευχήσου. Προσευχήσου θερμά στόν Κύριο, πού πάντοτε ἐργάζεται γιά τή σωτηρία μας, χρησιμοποιώντας γι' αὐτό τό σκοπό καί τά δύο μέσα: Καί ὅ, τι ἐμεῖς ἀποκαλοῦμε εὐτυχία, καί ὅ, τι ἐμεῖς ἀποκαλοῦμε εὐτυχία, καί ὅ, τι ἐμεῖς ἀποκαλοῦμε δυστυχία.

Γιά μᾶς, πού σταθερά καί ἀκλόνητα πιστεύουμε στήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ, ἀκόμα καί ἡ χειρότερη ἀναποδιά δέν εἶναι παρά μιᾶ κίνηση τοῦ χεριοῦ Ἐκείνου, τοῦ Κυρίου μας, πού δέν κουράζεται ποτέ νά ἐλκύει τόν ἄνθρωπο στό δικό Του δρόμο πρὸς τήν αἰωνιότητα. Καί δέν κουράζεται ποτέ νά δείχνει αὐτό τό δρόμο.

Ἀλλά γι' αὐτούς πού δέν ἔχουν τήν πίστη μας, οἱ θλίψεις αὐτοῦ τοῦ κόσμου εἶναι πραγματικά πικρές, πικρότατες. Τούς λείπει, βλέπεις, ἡ ἐλπίδα. Ἡ ἐλπίδα πού, ὅπως εἶπε κάποιος ἅγιος, γεννιέται ἀπό τή γεύση καί τήν ἐμπειρία τῶν δώρων τοῦ Κυρίου.

Εἶναι μετά ν' ἀπορεῖ κανεῖς, ὅταν ὁ θάνατος κάποιου ἀγαπημένου τους προσώπου τούς ἀφήνει ἀπαρηγόρητους καί τούς γεμίζει ἀπελπισία;

Ἀπό τό βιβλίο: Πνευματικές Νουθεσίες

Ἱερά Μονή Παρακλήτου Ὠροπός Ἀττικῆς

Πηγή: Ἱερά Μονή Αγίου Ιωάννου Καρέα

Επιμέλεια: π. Στέφανος Κωστόπουλος

(Καθεδρικός Ιερός Ναός Αγίας Τριάδος Βύρωνος)